
Meu querido anemigo:

¡Fíxechela boa, hom, traguéndonos ós dos CASTILLOS a Segovia!...O primeiro que vimos ó chegar foi atoparnos con fatados de rapaces berrando e estarabouzando tanto que...ime acordei da mai que os pariu, e noi me acordei delas precisamente pra lavalas. E diante as tendas, xanges da túa quinta pasmando coa loca aberta vendo pedras e casas máis velhas que os meus zapatos que levo con eles seis anos.

¡E pra máis, deunos en chover! Menos mal qu' veu unha laberquiña, que se chamaba Belén, e que de verdá era tan guappiña, xeitosiña e garimosiña así ó meu lado... ¡deume en berrar no peto o meu carné de identidade dicíndome: ¡Acouba Xosé!...

A condanadiña da Belén d' casa en igrexa, do Augaduto a estatua dun home vestido de ferro. Pro ser é verdá que nos fixo ver muito e bon; pro como deu en caer auga si Dios la tenia, a min e outros e outros c' gounos a humedén cuasi hastra iso que lle mchaman, non sei por qué, "prendas íntimas!

Menos mal que unha señora guapa e servicial prestoume un paraiauga ¡Abofellas llo agradeceij muito!. E si o meu sombreiro falaae, sei tamén que llo agradeceraría.

Levounos a Belén a un sitio a comer. Din que ten muita fama, porque ¡é! teñen ido muitos presumidos e mandamases, que deixaron as paredes cheas de retratos. Agora que a comida era mui boa; sólo me xiringou o raros que eran sirvindo, pois en lugar de po'er os ovos fritos como está mandaado, poñíanos nunhas cazoliñas de barro, todos cubertos con un probe, saboroso eso sí, pero sabe o demo as cousas con que estaba feiro.

Despois a Belenciña levounos a ver a Catedral de arriba en baixo. Calou mui bñ e sempre ó caso. Hastra nos levou a un sitio que tén o teito de ouro, e qu' din que é dnde o Obispo confesa ós canónigos. Eu tanto camiñei pola igrexa tan grande, que unha vez tropecei, e entón unha boa alma luguesa, colleume do brazo guiándome e dábame gusto, in-da que ela parceríalle iba agarrada ó manillar da bicireta dun co' rredor da Volta Cicrista.

Xiringáronme as calles de Segovia feitas con coios e algunhas con máis curvas que a Madonna e a Sofia Loren xuntas. Doída de nós, a guapa Belén levounos a ver os aaredores de Segovia en coche e sin pararnes. Así vimos ó pasar O Palomar, digo o Paular, Afonciola, e igrexa onde está o corpo de San Juan de la Cruz e outros sitios.

Xando nos parábemos a ver algo, os de Lugo ándabamos xxuntos como os estonirños no noso Parque ás noites. Na excursión, xa sesabe, abundaban as mulleres, algunhas tapadas con casabés raros por mor da choiva, out: falaban...o que as mulleres falan, quer dicerse de roupas, de regalos, é craro é, en voz baixa tamén din cousas unhas das outras.

E os homes, unos caladiños e outro berrallós cometaban tamén...o que comenan os homes cando van entre mulleres, in-da que algún, caladiños e con desemulo íbanse a esbicar unhas tazas na primeira taberna que atopaban.

Ó día seguinte carr táronos hastra unha vila que se chama Aigualafuente. Alí vimos unha fonte que fixo otro Trapalleiro es ultor. Dixéronmque naquela vila nasceran e viviron os da túa xent. E dixeran pra min: - ¡ todos foron comá tí, perdíase pouco que a vila e a fonte se casen.

Despois iveña ver igresias e castelos! Unhos postos nu curuto dun monte, outros nunha vaguada. Aun mu grande chamébanlle de TRESANO, quizabe por no'er auga alí enrib. A outro de PEDRAZO, segur mente polas pedras carcomidas que tiña. Nise sitio loveime unha chafugada. E foi que o siñar Sacretario dos Amigos dos castillo oinlle que lle decía a otro en voz mui baiñiña:

- Agora vámonos a casa da Jaquina.

E dixeran pra min:

- ¡Istes pilllabás, aproveitan os vaxes pra... ¡bueno, pra botar unha ca na ó aire.

E resultou que A casa da JOaquina era a fonda one íbamos a comer.